

קווירטרפיה ספרותית

לדנוש, הלב שלי

אני תוקעת את לשוני בחר התחת של הדכאון
ושולה משם את הספרות במלוא עליבותה
הבראשיתית – רירית, מְכֻצָּת וצווחת כמו
תינוק סמוק תבערה שאף עכשו נתק מהשליה.

כשאני מגיעה לנקדת הג' הדכאון מתפוגג,
צוחת הלדה של הספרות מתחלפת בגניחות ענג,
באדוות קול שכל-כלן אקסטזת יש טהורה, והשיר נכתב.

כשאני תוקעת את לשוני בחר התחת של השיר
שנכתב זה עתה, זה מכבר – אני נכנסת לדכאון.
שיר כתוב הוא מצבת רגש. קבר אחים של תובנות.
רגע חולף שקפא בזמן בצורת מפל מלים סטטי

פרטיקולרי – אף מחזורי לאינסוף. גרה נפשית
שהעלתה ונקרשה. אין בכחו של השיר מאתמול
לשכך מאום. השיר המרפא הוא תמיד השיר של היום.

כשאני תוקעת את לשוני בחר התחת של הספרות
אני שולה משם אגו קולקטיבי נפוח ומשעמם שספח
אליו הרבה רק ונוזלי גוף מלקוקי חנפה ונרקסי
נרקסיסיום נבולים, מִבְּשִׁים, בעקר של גברים. מתים.

כשהספרות תוקעת את לשונה בחר התחת שלי
יש סתירות יוצרת. שטפון רטורי. אני שוכחת
שאין לי לא כסף ולא עבודה, שהחברים שלי

מִרְכְּזִים בְּעֶצְמָם וְלֹא מִתְּפַקְּדִים, שְׁדָנִי חֵי רְחוּק
מִמְּנִי בְּאַנְטוֹרֶפֶן, שְׁאִין לִי אֵיךְ לְנַסֵּעַ לְחוּ"ל, אֶת כָּאֲבִי
הַכּוֹס וְהַכְמִיָּה לְסֶקֶס, שְׁכָל הַמְשַׁפָּחָה שְׁלִי סְכֵסוּכִים
חוֹרְכִים וְגִשְׁרִים שְׁרוּפִים – וְהַסְפְּרוּת וְאֲנִי

מִבִּיאוֹת לְעוֹלָם אֶת נִקְדַּת הַגִּי' –
אוֹרְגָזְמָה רוֹעֵדֶת שֶׁל הוֹיָה –
בְּדָמוֹת שִׁיר.